

[Formanden.]

med kernevåben og Vesttysklands udrustning med atomvåben.

Om sidstnævnte emne er endvidere modtaget henvendelser fra Sovjetunionens øverste sovjet og fra Czekoslovakiets parlament.

Samtlige henvendelser er fremlagt til gennemsyn for medlemmerne i læseværelset.

Forhandlingen om tillægsbevillingslovforlaget genoptoges.

(Foregående del af tredje behandling findes i tidenden sp. 5168).

Poul Møller: Den høje regering har for få dage siden celebreret sin 1-årige fødselsdag med så megen festivitas, at man skulle tro, det var den sidste — og ikke den første. I en række avisartikler og i specielt til dagen udfærdigede tryksager har regeringen og dens talsmænd flottigt pudset på de glories, de høje ministre har udstyret sig med, og vi har i dag hørt det ærede medlem hr. Per Hækkerup ligefrem skamrose regeringen så grundigt, at man skulle tro, den ville blive flov derved. Det er der vel ikke meget at sige til, for også jeg vil da uden videre erkende, at det kunne være gået meget værre under en sådan regering, end tilfældet hidtil har været. Jeg skal derfor ikke pille ved glorien, men blot indledningsvis minde om, at allerede Shakespeare fortalte omverdenen og os, at alt, hvad glimrer, er slet ikke guld. Midt i en similitud er det visdomsord, der er værd at huske, ikke mindst for ministre; hvis de virkelig tror på deres egen storhed, bliver det først for alvor galt.

Guld eller forgyldt, så tager regeringen mig det næppe ilde op, hvis jeg — uden at underkende trekantregeringens betydning i øvrigt — forlods bemærker, at dens første regeringsår vil gå over i historien mere i kraft af det, som skete, end på grund af det, den skabte. Jorden fik sine drabanter, udtænkt af mennesker, frembragt af mennesker og skudt ud i verdensrummet af mennesker. Denne kendsgerning vil før eller siden — jeg tror før — komme til at præge vore hjemlige forhold og vor egen politik, hvad enten vi bryder os om det eller ej. Traktaten om det fælleseuropæiske marked kan — om intet uforudset allerede er ved at ske — sætte sig dybe spor i vor økonomiske virkelighed

og vende op og ned på tilvante begreber. Afslutningen på den internationale højkonjunktur i den vestlige verden vil bringe os betydelige vanskeligheder, hvis ikke det forhindres, at den neddæmpede konjunktur skal føre og vendes til en nedgangs-konjunktur. Og endelig oplever vi i disse dage, at en af hovedhjørnestenene i de vestlige demokratier, nemlig Frankrig, gennemlever en krise, som kan sætte demokratiet på den allerstørste prøve og allerede har bragt den franske parlamentarisme til fald.

Det er de store og også for dansk politik afgørende kendsgerninger, der alle kan overmande os og i hvert fald alle vil berede os store vanskeligheder, som kun kan overvindes, hvis vi i vort demokrati, i vor økonomiske politik og i vor nationale politik sætter alle vore bedste kræfter ind på at være beredt til at møde det, der kommer.

Dette høje ting er politikernes forum. Vi bør derfor også erkende, at den fjerde franske republiks sammenbrud må tilskrives politikerne. Det er det franske parlament, det er dets arbejdsmetoder og dets splittelse, som fik fransk parlamentarisme — der så udelte sejrede i den fjerde republiks forfatning — til at bryde sammen blot 12 år efter forfatningens vedtagelse. I årevis har vi udefra undret os over den franske udvikling, og alle har vi frygtet for, at krukken kom hankeløs hjem. Sådan er det nu ved at ske. Men den franske tragedie giver unægtelig også os anledning til overvejelser, som slet ikke er mindre påkrævede og mindre aktuelle, når vi erindrer, at om blot 2 dage er det 5 år siden, vor grundlov, i hvilken den udelte parlamentarisme blev ført til sejr, trådte i kraft. Vi har ganske vist en flertalsregering i vort land, en flertalsregering, som kan gennemføre, hvad den vil — men det havde Frankrig også i lange perioder. Også dets flertalsregeringer var sammensat af repræsentanter for flere partier, og de kunne gennemføre, hvad de ville. Men det er ikke nok, hvis ikke man tillige kan enes om en fælles vilje. Såfremt flertalsregeringens pris er, at store og vigtige spørgsmål må udskydes eller trækkes i langdrag på grund af manglende enighed i selve regeringen, giver flertalsregeringen ikke større styrke end mindretalsregeringen. At flytte kompromisset fra folketingssal til ministermøder er ikke i sig selv nogen fordel. Der, hvor